

REDACCIÓ
 en les Escaltes del Pirat.
 Sortirà dues vegades al
 mes, però la fetxa serà
 voluntària.

Any I

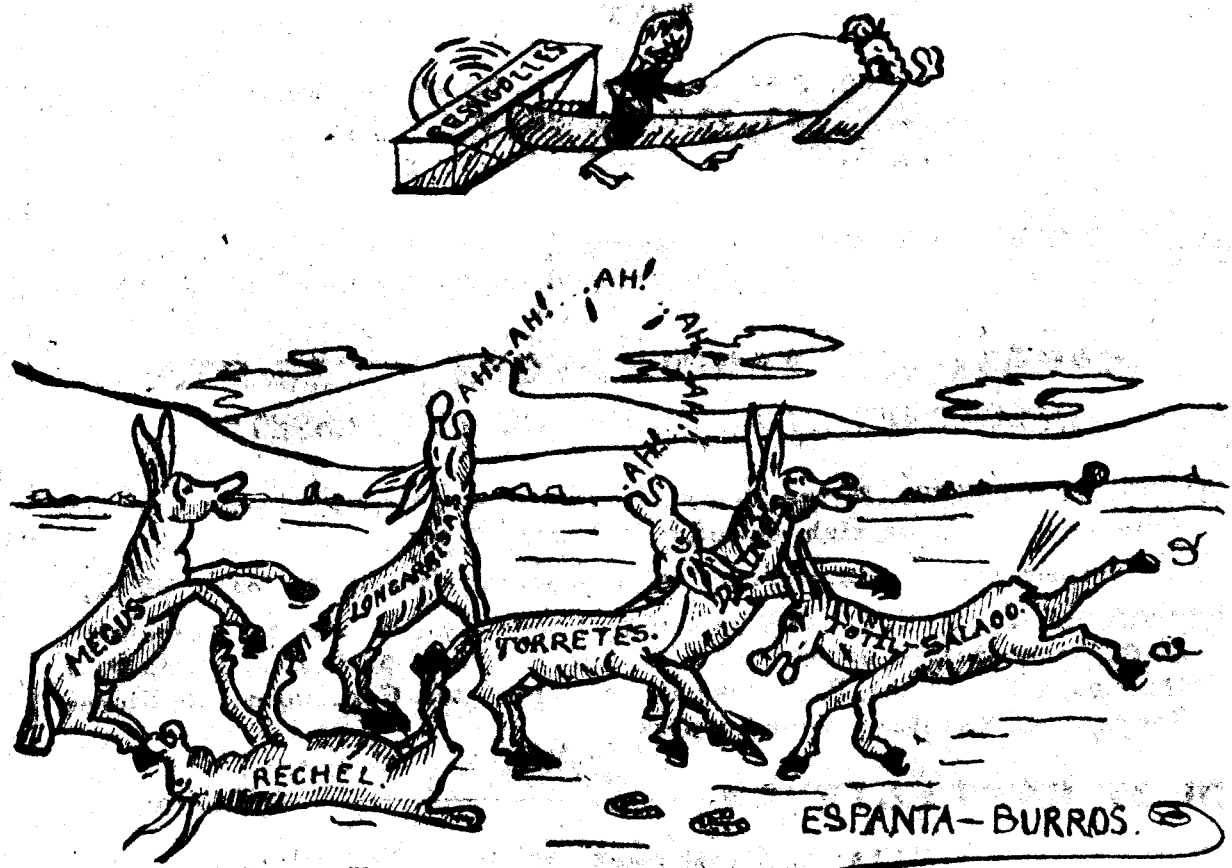
Núm. 5

Olot, 19 d'abril de 1924

ADMINISTRACIÓ
 en un Banc del Part.

Preu 20 cts.
 No's retornen originals

Brams a la muntanya

PESSEGOLLES: ¡Brameu, brameu! Burros, llenseu el vostre fel,
 que brams d'ase no pugen al cel.

Cap més casa pot presentar tants de models ni preus tan limitats

PALAU DEL CALÇAT

DE

JOSEP ROVIRA

Primavera 1924

Seguint la costum dels demés anys i al fi d'orientar nostra clientela i públic en general, detallem alguns dels preus dels calçats, dels molts que la casa disposa, no essent possible anotar-los tots per a ésser molt extenses nostres existències, però invitem a que abans de fer ses compres visiti nostres vitrines al fi de orientar-se per a la moda i segur de que podrem atendre al més exigent en models i preus.

NOTA

Sandalies color: 15—20, 3'50 pessetes; 21—23, 4; 24—26, 5; 27—29, 6; 30—33,7; 34—38, 9.

CALÇAT PER A SENYOR: Borcegui oscària negra, 12'50. Id. color, 18 pts.
» » » Ingleses color, des de 16 »

CALÇAT PER A SENYORA. Polacres amb puntera de xarol des de 14 »
» » » Fantasies en pell des de 11'50, i xarolina, 16 »

SABATONES XAROL NEGRE A 2'25 PTS.

CALÇAT DEL 27 AL 33, DES DE 7'50 PESSETES

SECCIO DE MITGES.— Mitges de tots els colors imaginables, des de 1 pesseta
Culots per a la dona xich, en seda, fl, i cotó 5 pessetes.

Secció Impermeables.— Impermeables per a senyora i senyor, des de 30 pts.

ARTICLES DE FUTBOL.— Assortit complet de tots els articles. Garseis des de 6'50 pessetes. Càmares a 2'75. Mitges, des de 2'25. Pilotes, des de 8'50. Manxes, a 3 pessetes. Pantalons, des de 4 pessetes. Genolleres i tovilleres, des de 7'50. Sabates, des de 16 pessets.

OLOT, SANT ESTEVE 6 ————— **Teléfono, 243**

Regalem targetes perfumades

A més dels preus marcats, fem descomptes per partides

La millor propaganda és vendre barato i servir bons materials

Com que som fabricants, podem vendre més barato que cap més casa

P E S S I C

Va venir a trobar-me un bon home, pagès de llarga barretina, dient-me, per tot Deu-te-guard: —Vos sou el *Padre Gall*?— Encar que semblava una paradoxa, els pagesos d'aquest país semblen condeixebles d'En *Caballero*; per això a n'aquell bon home li semblà més fi dir-me *padre* que *Fra*. Va exposar-me un cas rar:

Ell és masover d'una masia. Els seus propietaris, bons o dolents, els seus amos, tenen un fill que fins al estat present havia sigut una cràpula, qui costava a casa seva més del que costen uns tifus, si es cuiden; amb poques empentes les rendes haurien finit a mans del bordegàs.

Tothom li deia ja a la cara: perdut, sangonera, inútil, gandul, etc.; tant que, a tenir dignitat el vailet, s'hauria clavat un tiro. Però no ho va pas fer aixís, al contrari: tip i cuít de sentir-se paraules groixudes pels de fora, i més li dolien encara les de casa, ell que si que donà un cop fort, despampanant, arxi-piramidal. No sé si per influència revolucionària del temps, el bolxiviquisme, el faixisme etc., ell que sí, doncs, s'erigeix en amo absolut de casa seva i prou... i qui no li agradi, elatellot, que aquí no hi ha més amo que jo i prou: tothom a ranxo.

El bordegàs no va pas fer bondat, no, segueix com sempre, fa el que li dona la gana.

Ell ja pot fer el que vol, segons el seu programa. Per ell, la casa seva ha de salvar-se amb economies... fetes pels altres. Dos germanets que tenia, quins anaven a estudi, els ha fet plegar els llibres; la forquilla, pels altres, sangrada; dugues minyones, son masses minyones; no més una... etc., etc.

— Jo — em deia el pagès — vaig anar a trobar els seus pares.

— I que hi diuen? — vaig dir-li amo interés.

— Sí, que voleu que diguin... ja els hi sembla que el que fa el noi es una bestiesa grossa, però la casa anava malament i al pensar que el noi ho fa perquè vagi be, tots són del noi. No fa molts dies, va venir a veure'ns a la masia, i el primer que va fer va ésser apujar nos l'arrendament i amb tot el desvergonyiment va burlar-se de tot lo de casa. Prou vàrem protestar jo i el noi diguent que tractes eren tractes, però va haver de passar la seva, si no voleu rebre... ¡Maliatsiga! La dona va convidar lo i tant ells com uns amics que l'acompanyaven varen agafar-li un gat com un temple. Uns i altres es buriaven de tot. El noi volia agafar-ho a les males. Jo vaig impedir-ho i ara n'én penedeixo. Ara, si vol el noi, jo l'ajudaré.

— No, ara heu fet fart. Ara no.

Doncs que en penseu vos? Que devem fer?

Per a mi, si aleshores que el vostre noi volia fer-li cara, ho hauries fet, s'hauria recivit, no en dubteu, però ara no. Aquest xicot l'heu envalentonat vos altres mateixos; amb la vostra inexplicable covardia, i avui li heveu de deixar passejar el seu matoisisme, tel o no, fins que siguin els seus vicis el qui el facin caure de nassos. Vos cuideu l'hisenda com si fos vostre, l'heu per arreplegar dinurons, si no teniu la bossota proveïda ja ara, que no tardareu a poguer ésser amo de casa vostra; amo en propietat, que pel camí que segueix el vostre *amo* actual, inenèsiblement ha d'anar a la ruïna. Aquests valents acaben sempre com... uns pantalons estrets.

FRA GALL.

Drapets al sol i... a l'ombra

La mona de Enguany

Ja se llegidor volgut (entenguís els dos sexes) que si tens per costum llegir els meus Drapets, et causarà estranyesa al veure el canvi radical que faig en aquest nombre, més no ho exterioritzis, ja que ha sigut contra la meua voluntat; el temps no m'ha correspost i els meus Drapets al sol, s'han convertit en Drapets a l'ombra. No siguis però impacient, que reprendré prompte la tasca per mi comensada. Avui no hi he pogut fer-hi més; he cregut gairebé com un deure parlar de la mona. Avui que és la diada i en un any com aquest de tan bella collita.

Si amb el que acabo de dir-te no m'excuses, no sabria com arreglar-ho i jo em quedaré tan tranquil·let i tu... també, oi?

Ja és arribada la Pasqua. La Pasqua de les Caramelles, la Pasqua de les nits serenes si no plou, la Pasqua dels petons, la Pasqua retornadora de l'alegria en els cors ensopiats, la Pasqua... de la mona; oh! la mona, amb quina fretura esperen els xics la mona de Pasqua, la mona de massapà, la mona dels ous durs... i amb quina complacença esperen també els grans la mona de Pasqua... o dels voltants de Pasqua. Aquella mona de massa vi, la mona que enterbolina.

Jo mateix, dintre de la família, i que no em dol pas de dir-ho, perquè soc molt desvergonyit i com més va més m'hi torno, me trovo amb exemple

de tots dos cassos. El meu cosí petit tot joiós, amb els ulls que li centellegen, espera la mona de massapà que li portarà l'avi, amb el mateix deliri que esperava el tortell, i en canvi un altre cosí grandessàs, fita la mirada a les botes de la dolça, espera tot cosí la mona de massa vi, que ell mateix l'agafarà perquè no crec pas que li porti l'avi; el té mort, Deu lo perdó, i jo i tots els de casa nostra estem en que més hauria valgut que s'hi hagués mort ell darrera... ¡Que ens en hauria estalviat de disgustos i mals de caps. Però que hi voleu fer, és així i s'ha de pendre.

Més tornem amb la mona que jo tot explicant cabòries de família, ja me'n distreia i abans d'acabar dediquem un elogi a la mona, verdadera mona esposa de noms i de fets del mico. Aquesta mona, que balla per nostres carrers i places, no per ésser animal es mereix menys consideració que les altres mones, tot al contrari, ja que hi ha moltes persones que volen assemblar-s'hi tant, que al últim hom no sab distingir si són bèsties o animals.

Hi ha encara altres mones; a les Antilles—això no ho dic amb certesa perquè em sospengueren de Geografia i a voltes la confonc amb la Geometria, però sí sé de cert que si no són allà són a un altre punt—hi ha unes illes que havien sigut d'Espanya, que s'anomenen amb aquest nom. També hi han senyors que es diuen Mones i respectades senyores que són molt... mones, però fora d'aquestes últimes, les altres mones són de molt poca importància.

Ara que he dit totes les classes de mones que conec, estic tot cosí i com si m'hagués tret un pes de sobre. No sé perquè les mones són una classe de cosa que m'enfalega, i tant que agraden a segons qui...

L'HEREU PUNXA

SILUETES

Una altra Venus de rulls daurats (de gènere femení)

I marxi el tren, que diria la sogra. Avui la meua pluma, xopa de mel i perfums de violeta, ha de retre homenatge a una altra Venus ensucrada, quin Palau marfileny resta en un dels grans Boulevards del carrer Major d'abans. ¿Qui no s'ha extasiat més d'una vegada en la contemplació d'aquell posat ingenu i angelical alhora, i les parpelles dels seus ulls no s'han eclipsat amb la picaresca mirada que evoquen els ulls blavencs d'aquella nena tan fina i xamosa? La meua obsessió són les seves dentetes, que en la boqueta de pinyó d'aquesta nina, sembla que us diguin a tothora: ¡Ai que t'estimo rosquilla del meu carquinyolí! Seriosa des de que va de llarc (i sigui dit per endavant que li escau molt a la Maria de càn Tutau) serva igual que com anava de curt, una imponderable afició a les noveles emocionants. A n'ella li agraden més les d'En Victor Hugo que no pas les de color, encara que sigui verd. Les coses d'amor l'entristei-

xen dessegnida, i per ço, quins rodejen la trotxa, han de marxar sempre tot qua-trucats, i en la penombra nocturna, que és quan més la vetllen els galants, hi han de deixar les belles il·lusions, els cabells de rulls daurats i els raves fregits.

Sols les aigües lliscantes i plascivoles del nostre Fluvià li besen amorosament la seva cara petonera .. a uns deu metres de distància i és allavors que el carmi de les seves galletes de color de paramà, li don aquella pose de nena aixerida.

L'Espanta-ocells (de gènere per anar allà on li dongui el gust i la gana)(1)

Es allò que s'en diu una frescales i en té una història curulla de les més fresques frescures. Es molt especial i més que tot original. En porta un barret tan vell i esquinzat que tan pot ésser un barret com un carro de les escombraries, doncs la llimpiesa s'ha de mirar amb prismàtics; brilla per la seva absència. N'és clàssic en tot, fins en dur uns botins, o cosa semblant, que tan la bencina com l'esperit de vi no hi poden res; són més negres que un cubà. Per colls en diu punys i per punys en porta xemeneies de cuina econòmica. ¡Ben net! L'Espanta-ocells és un brut. En diu una corbata tan minúscula, que dues d'elles no'n fan una. Tot ell és una miniatura, però d'un troç lluny ja s'el veu venir tot bellugant aquell bastonet que té per mànec un ocell indefinible. Per a poder bellugar el cap d'aci d'allà, abans necessita donar-se corda al puny que li fa de coll, que sol ésser d'una altura triple a l'altura mínima del seu coll carnívor (no confoneu amb carnívoro; el noi no s'ha menjat mai a ningú que porti nas a la cara).

Totes les aus fugen d'ell, a excepció dels musols, lloros i cacatües, que els té engabiats.

Talment sembla que segueix aquell adagi que diu: El hombre y el oso, cuando más feos más hermosos, doncs s'ensorra el barret d'una mena de manera que espanta a totes les nenes olotines i foranes.

Te la mala costum d'arrençar adoquins, com n'hi ha que arrenquen broquils, i és molt amic, per tant, de la policia indígena de Barcelona. Els catedràtics de l'Universitat no varen saber que ensenyar-li perquè ja ho sabia tot i sempre els hi volia donar lliçons i l'engegaren a fer...

Fins per a fer els soldats, s'en anà allende los mares i com que a Mallorca, en diuen l'illa de la Calma, jallà falto jo! i ja hi estem anant. Com que volia ser rei, es quedà a cabo, però sí que de capità general en feu llarga temporada. Això sí, totes les atlotes estaven per els seus osels. O sinó que ho digui Na Quima.

Dessegnida es feu popular per el seu coll mayuscul i sa corbata minuscula, conquerint-se els adjectius més humorístics. Quan el llicenciaren (no de presiri, que per ara no hi ha

(1) Com que des de un paperot indecent s'ha volgut exhibir l'història del mal prou castig Espanta-ocells, i sabent per endavant que molta gent no s'en ha pogut enterar, perquè sols s'en venen, tot lo més una trentena, per això és que nosaltres, davant aquell desitg, hem pensat insertar, augmentada i corregida, l'història del nostre popular ninotaire, ja que així ho podrà llegir tothom.

estat) els periodistes i amics palmesans. Hi oferiren un banquet de despedida i a més dels brindis es llegiren dos telegrams que deien aixís: «Vapor Jaca.— Abrazo al rey de la karikatura. Por correo le mando korbata. —Vives». «Vapor Jaime I.—Adièrome justo homenaje al gran Cilibindres etc. etc. prototipo del Pascual.—Palmer

Com que tingué que fer una exposició dels seus ninots, a Palma, allà s'en va entornar i si no arribava a acabar els quartos encara hi fóra. Tingué que tornar en un camerot de tercera. Però encara feu parada i fonda a la seva estimadíssima i inol·lidable Barcelona.

I ja el tenim, altra volta cap a Olot, «que és terra on hi viu el que no pot viure enlloc» que diria en Sabatetes lluentes. Però encara no ha acabat els .. ninots, i per això en aquestes pàgines de bon humor, pesi a qui pesi, obté els més sorollosos èxits, i ja fé de Deu! que no s'ho mereix, ja que els seus ninots no'ls coneix ningú, doncs sempre ha de posar: És fulano.

Això sí, és més viu que una mustela i ja s'ha f. de tothom. Fins a casa seva en té un mussol en caricatura que s'hi fa un riu cada dia.

No'm recordava de dir que com a periodista, l'expulsaren del diari La Última Hora de Palma, per massa gorrista, doncs sempre volia tenir pase per a anar a tot arreu.

Els d'El Heraldo de Lluchmayor li digueren que buenas, puix que'ls seus escrits ningú els entenia.

Per les seves idees socialistes i avançades el tragueren de la Redacció de El Obrero Balear. Fou

un dels fundadors de La Comarca de Inca, i naturalment, aquest periòdic no tingué més que tres mesos de vida. Això sí, encara el diari Acción Popular de Cadis li va reproduir un article que parlava de Rússia (la seva imaginació viatja molt sovint, fins ha estat a la Lluna) que no podia estar més malfet i més anti-gramatical; deurien tenir pa a l'ull.

Aquí a Olot, ja li sabem la pinta i la punta, i nosaltres fins li coneixem aquella cèlebre frase: L'humilitat, és la hipocresia del talent... i el pudor dels imbècils. ¡Ja veieu si el coneixem! Així es que, per avui, no en direm res més.

¡I que és calci bé qui li vulgui moure brega...!!!
I, ara, perdona'm volguda llegidora o llegidor que hagi perdut el temps per tan poca cosa.

ULL METASOMOSCOPI

Els moralistes

Lloat sigui Deu! Era ja arribada l'hora de que persones que estimen, ans que tot, el bon nom de la ciutat d'Olot, iniciessin una campanya digna i desinteressada en pro de la moral, de la decència, de la serietat i de les bones costums, qualitats que, malhauradament, van desertant cada dia més d'alguns nuclis de ciutadans i ciutadanes.

Nosaltres, que no som més que uns ximplers, uns morts de gana i uns mancats de solvència

moral i material, no podem menys que blincar l'espina i tapar-nos el rostre avergonyits, davant els raigs de llum incomparablement enlluernadors que dimanen dels homes que, per son talent, per al seva activitat i per la seva honradesa immaculada, venen destinats a regir el pervindre de la Pàtria, entregada, fins fa poc, en mans barroeres i mercenàries.

Sí, sí, sí i sí. Cal recapacitar i, fent un esforç gegantí, posar-nos incondicionalment a les ordres dels qui, per sos estudis, per sa posició brillant per la seva intel·lectualitat indiscutible i els seus antecedents intatxables, ens ha enviat la Providència a desinfectar l'ambient corromput i nefast d'aquesta Babilònia, per a convertir-la en una Terra Santa, on suri l'ordre, la moralitat, la recta administració i la absoluta felicitat del poble.

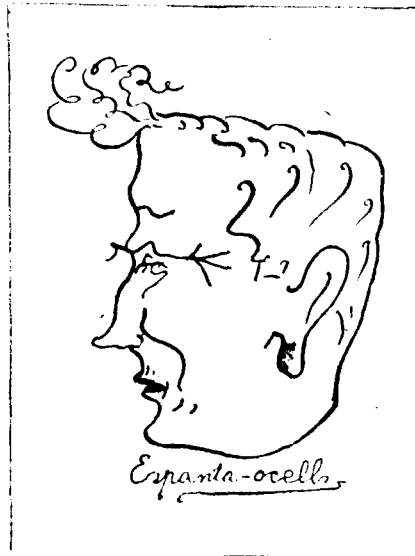
Nostre desig més sincer és que

els nostres redemptors ens perdonin els errors comesos i que, com a esperits superiors i generosos que són, ens otorguin aquell noble perdó que solicitem amb tota l'ànima. ¿S'ha negat mai alfill pròdic la benevolença, quan agenollat i concirós reconeix les seves culpes pretèrites i fa el propòsit d'èsser bon minyó a cegues?

* * *

Equivocadament la manca d'experiència, pròpia moltes vegades de la joventut aixerriada, ens havia menat vers rutes falses. Un sentit comú que havíem cregut honrat, ens allunyava dels que avui no tenim altre remei que reconèixer uns àngels de bondat. Aqueixa ratlla divisòria entre nosaltres i ells, havia esdevingut (dispensin, volia dir entre Ells i nosaltres) cada dia més accentuada.

Ve, però, que amb el temps es posa seny i la contricció que brolla del cor nostre pot borrar els nostres pecats i donar-nos la sort de fer-nos agra-

En Pere Aubert

Excel·lent, suculent i molt pacient Compositor de sardanes i gran cornetinàs de la Banda Municipal, que ens feu l'honor de dedicar-nos la tan celebrada sardana PESSIGOLLES.

dables als únics que poden parlar amb el cap ben alt, la veu ben clara i la cara descoberta.

Tota persona mitjanament documentada, haurà sentit una satisfacció d'amor propi si ha llegit detingudament alguns articles fets de mà mestra, apareguts a l'estimadíssim confrare «La Montaña», honra de la ciutat d'Olot, de la província de Girona, de la Regió Catalana, de la Nació Espanyola, del Continent Europeu i de l'Univers tot.

Moralitat, administració, cultura, bones costums... Escombrar la difamació i la calúmnia, fomentar la cultura del poble; defensar la classe desvalguda; enderrocar el caciquisme; enlairar el sentiment de Pàtria; enlairar la moral; no ocasionar molèsties al pròxim; viure del honorat treball; atacar la pornografia.

Males llengües escamparen que fins havien arribat alguns pares de família a prohibir als seus fills llegir les sanes doctrines del volgut company de premsa. No ho creieu. Si allò és l'Evangeli, tant pur com la fulla dominical o el «Iris de Paz». Sols per gelos els de «La Tradició» li havien picat els dits al intentar donar lliçons al Sant Pare, respecte al celibat dels clergues. Quant ells ho diuen ningú pot discutir-ho. Per alguna cosa el benemèrit i il·lustrat mossèn Solanas n'és redactor dels més distingits, i ell pla deu saber-ho (i els seus superiors també) que la matèria en certs organismes triomfa damunt l'esperit. Creiem que el bon sentit s'imposa i es va centrant la lògica. Ja era hora.

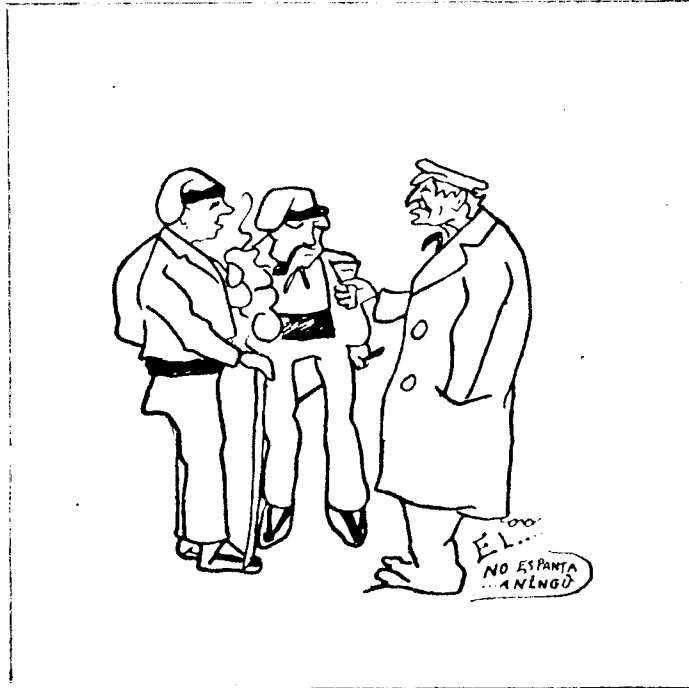
Cantem Aleluya i besem arrepençats la casulla dels moralistes de «La Montaña», als que, els pares de família i la gent sensata (oi Marull?) mai sabran agrair prou els sacrificis que en be de la població estan realitzant en la seva moralíssima obra.

Sols podem atribuir a un lamentable descuit que no s'hagin concedit indulgències als llegidors de «La Montaña». Potser s'està tramitant directament a Roma; i confiem serà un fet.

Sols ens resta recomanar als senyors Mestres

que, a més del Quijote, fomentin entre els deïebles les sanes i virtuoses columnes de «La Montaña». Així faran un be a la Pàtria i a la Moral i forjaran uns ciutadans exemplars, savis, justos, morals, desinteressats, decents, sèrios, prudents, matiners i honorats.

MASS H.

¿Qué voleu, vi o bencina?

Olé, Juan, que malito! ¿Lo zabe tu mae? ¿Y te lo deja jacer? ¡Mardito zeaz! ¡Y que bruto eres!

¿Que ya no te acuerdaz tu cuando haciaz de Zan Miguel? Puez eztabaz más coreográfico que Ezpanta-ozeyz... Más fatuo, ya lo creo que zi, mucho más que Zacrez. ¡Y qué prezunzió! Eztabaz hecho un loco pozitín; eres tóo un erudito; un eminente inminente; eres tu más cándido que *Mizax-baichax* y más primito que Factòtum y más burro que Torritaz ¡que ya ez deci argo! Verbigracia: quiero deci ¿Vez mi gracia? No la tuya, la mía jolé!

¿A qué, puez, PEZIGOYAZ?

En ezta hermoza ciudad, tóo jardinez, jardinez cerebèrrimoz como tu carabazín ¿cómo ze puede zoztenèr un periódico que ze alimenta de tu ezcándalo? Pero zi ya lo dicen loz curaz, y lo dicen dezde el púr-pito: No compreiz el papelucho de *Juan Buzcarle*, que ezta hecho tóo un mameluco e cóprido (ezo ze canta con do zoztenio).

JUAN... ¡OLA!⁽¹⁾

He lefo tre veze Loz Procabez y me han producio unoz procabez cólico.

Zin alardear de aztrónomo ni de policia, veo que ez muy pobre noi el que lo ha ezcrito.

Noz dice en zu borrón... ¡vamozi que copiar lo que noz dice en zu borrón, zería una burraa.

I zi un día ze azocian Pau y Pere ¿que le vamozi a jacer? ¡Puez que miren bien con quien ze azocian! Y aquí jolé! por la zindoncracia.

Olot ez tan diminuto y noz conocemoz tan al detaye, que ya zabemoz quien ez el zimplicio *Juan Buzcarle*, y que no hemoz buzcao mucho ¡Zabeiz en que ze diferencia con un jugaor del Campo de Zportz? Puez en que ez un pelota.

(1) Aquest article, per a fer efecte, s'ha de llegir amb veu alta

Zi; eztáz hecho tóo una inzia y un ezcándalo. ¿Haz entendio tu ezo? Puez nozotros zi.

Lo que no hemoz entendio ez tu arti-culo. ¿Pien-zaz habernoz dezinguztao? ¿Que te creez tu ezo?

Vamoz a ver: ¿En que ze paece Juan... ¡chi-col! ¿Ya te tenemoz ahí? Puez vamoz ar cazo: ¿En que ze paece eze tío a otro tío bruto? En que zon lo mezmo.

¿Cuántaz vecez fuíztez al ezcuzau, para gacer tanta mierda? ¿Y no te purgaztez? Ya lo dijo el cura: eze tío no tiene cura, y ze va al purgatorio por tanta mentira.

Adiooz, hijo; hazta-otra. ¡Adiooz monaa! ¡Zi te viera yeno de pulgaz! ¡Dioz me lo perdone! ¿Que diría el cura y tu maeztro? ¡Bueno, adiooz!

¿Haz eztao en Zeviya? ¿Zi? Puez yo no, ni tu tampoco...

¡Adiooz rezalao! Estaz hecho tóo un arengue. ¡Adiooz, mardito! ¡De tanto que te quiero, no zé como dezpedirme! ¡Adiooz bruto! ¡Ahora zi; ahora he encontrao la palabra! ¡Adiooz bruto y adiooz rebruto! ¡Adiooz zo tío bruto! ¡Que no te vea yo por Zeviyal! ¡Adiooz, coleóptero! ¡Ola, Juan...! ¿Erez tu? No te había vizto. ¡Adiooz bruto! Ya te lo había dicho.

Te dezaffo... a biyar. ¿Tienez mieo? Me lo creía. ¡¡¡Adiooz!!!.....

JUAN ENCONTRAO

* * *

*No diguis, nena aixerida,
perquè havem renyit jo i tu;
no ho diguis, creu-me, no ho diguis,
que no s'ho creurà ningú.*

*Ningú voldrà creure, nena,
la teva troca d'embulls,
i amb tes paraules, encara
et tiraràs terra als ulls.*

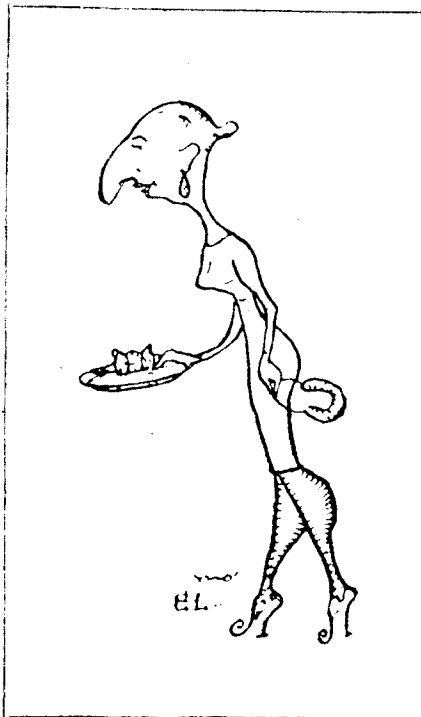
*¿Com esplicaràs, bufona,
que hem renyit per un petó?
Això val més que no ho diguis,
que ho sapiguem sols tu i jo.*

*Que el petó que jo vaig dar-te
si rodés per el carré,
anant sol i a la ventura,
es podria fer malbé.*

*I jo vull que quan m'el tornis
no sigui gens rebregat,
que el vull tal com jo vaig dar-te'l,
tendre, fort i passionat.*

ORIOL NOVELL

Celebritats olotines

Ben net, clà i català
i qui no ho vulgui creure
vagi al *Royal* a beure
i s'en convencerà
que aquesta noia tan bella
n'és l'*Estrella de la Paella*

R. DEL F.

Història verídica d'un gosset de casa bona

El *sanyó Esteve* vivia ple de dolça pau, pau com sempre; no li mancava res; fins tenia calefacció central... al *Casino*; la seva ocupació era un jornalet curt... en una *casa gran*, curt com el seu *sobratodo*, però ben retribuït.

Per tenir a casa seva la felicitat complerta, sols li mancava un *gosset*, i'l comprà, pensant acontentar a les seves nenes que sovint li deien:— Papà compri'ns un gosset, compri'ns un gosset.

Casualment, un *gitano blanc*, que també n'hi ha de gitans blancs, un dia n'hi va oferir un que li agradà molt.

—¡Que mono!—deien les nenes; més el preu era exagerat.

—El trovo car—digué el *sanyó Esteve*,—n'haurà de treure alguna cosa.

—Prou—contestà el gitano, tot fent el gitano —si vol li en trauré la *cua* i serà més baratet.

No estranyin, doncs, que els gossets de casa bona, siguin escuats.

A la fi fèren tracte, i tot seguit el *sanyó Esteve* va entrar amb ses nenes a una botiga per a comprar-li una cinteta i posar-li al collaret; fent aixís, la triomfal entrada en la *mansió señorial* a on el *fonógrafo* els hi engegà un *pet* de Marxa Real que n'hi havia per a llogar-hi cadires.

Certament, aquell gosset n'és el *reiet* de la casa; cor que vols boca que desitges, de petons, abraçades, manyagaries i *pessigolles*, en reb a tot raig: ¡Lulú! per aquí, ¡Lili! per allà, ¡Teté! per a cullà, ¿Que vols sopetes? ¿Que vols peixet? ¿o mandonguilles de patatetes, amb una picada de julivert? Que vols fer nona? ¿O estar-te a la faldeta? ¿Digues *reiet*?

—¡Mamà! ¡mamà! ¡ai! miri, miri, ara el gosset ha fet les olivetes damunt de l'alfombra.

—¡Ai! Irene cuiti, porti la *paleta* i les *tanelletes* per a collir els *cagallonets* del pobre gosset.

Per això, ara li han comprat una bosseta de goma que la dú posada al detrás, que ell, amb una tàctica acabada, hi deposita les *olivetes* per a fer-les en conserva.

De graciós n'és molt; el *sanyó Esteve* l'hi ha ensenyat de fer l'ós, de fer el *soldat borratxo*, de fer el *Charlot*; fins ha après de fer la *senyoreta*.

Ara, el porten a passejar lligat amb una cadaneta de *vano*, perquè no fa pas molts dies que anant deslligat, volia fer malbé un *auto* i... li xafaren una cama, ¡pobret!...

Nosaltres ja li tenim pronosticat, que tip com està sempre, necessàriament te de morir reventat. I *jo't cot* que pobre *Lulú* no li... li... li... desitjem pas tan mala sort, ¿veritat?

MOSCA MORTA

A les tres noies virginals

Jo conec a les tres noies
virginals
que son les veres joies
del Firal.

Jo ador sa gentilesa
espiritual
i admiro sa bellesa
excepcial.

¡Oh! amb quina melangia
surto al balcó
per mirar cada dia
el blau horitzó.

Més i la meva aimia
no sé quina és
puix ma mirada obira
a totes tres.

Sols se que aqueixes tres noies
virginals
En son les veres joies
del Firal.

RUC DEL FLUVIÀ.

De la pilota

En «Pasta Blanca»

Aquest noi de fornida musculatura com la d'En Dempsey i gran com un *Sant Pau*, és lo que s'en pot dir *l'ànima que l'aguanta*, del primer equip del «Olot F. C.»

La seva força i potència, el fan ésser un element indispensable en la defensiva dels colors a que perteneix. Xuta d'ací d'allà amb la major facilitat de moviments de pantorrilles, aconseguint una llongitud con-

siderable en el baló. Molt més considerable que el nas de *l'Estrella de la Paella*.

Això sí, sempre el veureu tan fresquet, amb aquell somriure de tan se me'n f. i immòvil a qualsevulla contrarietat.

En *Pasta Blanca*, sigui dit per endavant, és un jugador molt simpàtic i gens pretensions, encara que a voltes li facin agafar *agalles* els del públic, i sobretot lo més característic en ell i plausible és la seva afició tan en el joc com per aprosperar l'equip. Es allò que s'en diu un bon defensa.

Nosaltres no fem més que desitjar-li, segueixi així i continuarà essent el *temible* del «Olot F. C.»
¡Endavant i foris!

PILOTILLES

De Societat

Dissabte arribà una expedició de carbasses procedents de les principals Universitats del Continent. Sien benvingudes al ensems que'ls hi desitgem que aquest bé de Deu de pluges que cada dia cau, les faci madurar i que per el Juny estiguin ben assaonades.

ⓐ Al distingit i aplicat i mai prou aplicat D. Ramon Llongarriu i Català, l'han fet *suplent*. Ja li ve dels Escolapis això dels càrrecs... supletoris, doncs amb tants anys com fa, fou vocal de la Congregació de Sant Josep de Calasans; no pogué arribar mai més amunt de vocal. A veure si algun dia el podrem veure *consonante*.

ⓑ En el nombre passat, per equivocació del caixista, es digué en aquestes pàgines que En Musiques demà cantaria l'*Aleluya* en la processó dels Moliners que surt dels RR. PP. Carmelites d'aquesta ciutat, doncs havia de dir *Misas-Baixas*. Però tampoc ho assegurem.

ⓒ Ja ha arribat la primera aureneta: don Mariano Jolis. Sia benvinguda.

Ja es coneix, perquè En Perico del Casino fuma puros en conserva.

ⓓ A n'En Mecus no'l volen per concejal. Es massa mal educat i jueu.

ⓔ Ha arribat, galant com sempre i presumidet com mai, el jove aristòcrata don Atoño de Trincheria. ¡Que li provi el viatge de entornada!

ⓕ Els dies 8 i 10 de setembre, festivitat de la Mare de Deu del Tura, en el Casino hi hauran balls de etiqueta.

ⓖ Demà a l'Indústria i Comerç hi haurà lo bo i milloret de les nenes ototines. ¡Quin ball que es prepara! ¡No hi mancarem pas!

ⓗ En el Casino hi han hagut de pintar-hi flors en el saló de Billars. Deu faci que es *florixi* aviat el mentat Saló. ¡Es prepara un bon Mes de Maig!

ⓓ Aviat es comprarà un barret nou l'Espanta ocells, (Serà per subscripció.)

Lletres de Canvi

Queden acceptades i protestades les següents:

Al *Simpàtic Director* de PESSIGOLLES: ¿Tindria l'amabilitat de contestar-me si tenen cap exemplar dels nombres 1 i 2 del xistòs i simpàtic periòdic de sa direcció? Doncs els necessito per a enviar a un amic meu de l'Habana que me'ls ha demanat. Molt li agrairà son S. S.—*Un llegidor i admirador*.

(Que vegi aquest senyor la nota que'n fa demanament) PESSIGOLLES.

A l'honorable Director de PESSIGOLLES: Simpàtic Director: ja va per tres vegades que planto pèsols a l'hort i cada vegada els remalaits ocellots se m'els mengen. ¿No'm podria deixar l'*Espanta-Ocells* fins que tingui els pèsols nascuts?—*Quantu*.

A n'en *Xiribec*: La seva lletra és per anar a pasturar a *La muntanya*.—PESSIGOLLES.

A una *moreneta molt simpàtica del carrer de Vilanova*: Tenim d'avisar-la que, encara que dissimuli, ens hem enterat de les seves pretensions; vosté està enamorada de cert *chaufer* d'En Pif. Ben clar ens ho va demostrar aquella ensopagada que expressament va donar al carrer Major el dia del Ram, per caure damunt —d'ell.— Com que vosté ens és molt simpàtica, creiem convenient assabentar-la de que el célebre Pif te relacions.—*Tres Bonifacis*.

A les tres lletres d'En *Picaret*, *Rablefort* i *Mustela*: Com que vostés mostren tan de rencor a «La Montaña» i no s'ho mereix, pobreta, tan moralista com és, no'ls hi publiquem els seus insults envers *aquella*. Perdonin. PESSIGOLLES.

A n'En *Castro*: ¿Que és allò que li deia vosté l'altre dia a certa Pepita que viu al carrer de Sant Rafel? Em semblà que li deia: ¡Pepita! em té el cor robat; jo amb vosté fins me veuria capaç de filmar una pel·lícula d'aquelles tan romàntiques; una passió gran em domina i fins per vosté soc capaç de deixar-me de fer el cau i d'anar a brenar a «Vista Alegre». I també em semblà que la moníssima Pepita li contestava: Perdoni jove, però no sé que tinc, no sé que em ve, ¡oh quin mareig més insoporable!—Després em digueren que a vosté el tingueren d'acompanyar desmaiàt a la farmàcia Fajula, a on se li apreciaren certs símptomes de romànticisme pel·lucero. ¿Es veritat?—*Un que el va veure*.

A n'un taller d'unes 20 modistetes dels voltants de la *Peixeteria*: Sabem que es permet l'entrada dins del taller a cert jove, arribat fa pocs dies de Barcelona. Si a nosaltres no s'ens envia una invitació direm a n'als de PESSIGOLLES qui és el mentat jove. Nosaltres també volem passar el ratet amb tan simpàtiques com formoses modistetes.—*Vuit que tenen gana...!*

A n'als de PESSIGOLLES: No li tinguin compassió a n'En *Tótil-Salau*, doncs no saben vostés lo enfadat que està; fins treu foc per els caixals. Jo els hi prometo venir a veure'ls el dilluns vinent.

Doncs penso pujar a mercat i poder parlar més clar.—*Un que el coneix*.

Noticiari

Remarcant el nostre èxit: PESSIGOLLES prega a n'aquells que tinguin exemplars dels nombres 1 i 2 i vulguin despendre's d'ells, que facin l'amabilitat de portar-los a l'Impremta d'En Nandu de càl Aubert, que'ls hi en pagarà dos ralets. ¡Això comprova el nostre èxit!

☛ Diuen que En Miquel Constans ens vol apallissar si de cas parlem d'ell. ¡Ja'ns agraden els valents! ¡Olé! Ara no'ns facis cap *querella-da*.

☛ El dia 28 d'aquest mes tindrà lloc al Parc un concurs de *gallines de la montanya* i pla d'aquesta comarca.

Diuen que també s'admeteran *tòtils domèstics*.

☛ Han canviat les broques del rellotge de Sant Esteve. Les grosses per unes de més petites. ¿Com s'ho farà En Llongarrisses, ell que ja amb broques grosses no anava alhora? Si vol li deixarem uns amolis.

☛ L'aixerit nen Fermin Hostench, portà el penó dels menuts en la processó del Ram.

¡Fèia molt de goig!

☛ Per fi s'han terminat les escales de la nostra Redacció, ¡Lloat sia Deu i els paletes de la Brigada Municipal! Ara sols manca que pintin l'Administració d'un color verdot. Trasiladem aquest desig al senyor Batlle, a n'el que felicitem per lo be que portà el penó el dia del Ram. ¡D'això s'en diu respallar be!

☛ ¿Quin és l'animal més xistós?
El *Tòtil*.

☛ ¡Sembla mentida que hi hagin tants de cafres civilitzats! No es pot tolerar que els *autos* abusin tant de les ordenances municipals. ¿Perquè tanta velocitat? ¿Perquè atropellar intencionadament als pobres gossos que es passegen inconscients per els carrers i places? N'hi ha que perquè tenen *quatre quartos* ja es pensen que tot els hi està be. Preguem al senyor Batlle que dongui ordres sèries sobre la velocitat dels autos.

☛ El dilluns es ballaran sardanes al Triay. ¡Això si el temps fa bondat... i els músics *toquen*.

☛ Hom diu que els nous concejals quasibé tots són socis del *Centre Catòlich* i gent del Somatent. ¡Pau, pau i sempre pau!

☛ La nostra simpàtica cobla-orquestra «La Municipal Olotina», ja's pot apuntar un bon tanto més. De les moltes taules parades que l'esperen durant l'istiu en la nostra encontrada i fora de l'encontrada, s'els hi espera altre taula en una fonda de Hospitalet de Llobregat, durant els dies 26, 27 i 28 del corrent abril, en qual lloc la susdita cobla hi jugarà moltes composicions del seu extens repertori, sense faltar-hi *Pessigolles*. ¡No faltava més!

☛ ¿Quin és l'animal més *salau*?
El *Tòtil*.

El penó de PESSIGOLLES

☛ Hem rebut el programa del festival artístic-musical, per la Banda Municipal, al Teatre Principal... que val un dineral ¡ai caral! Si res no ens fa mal... no hi anirem pas... a dalt...

El programa és aquest: 1.ª, 2.ª i 3.ª part. La 1.ª per la Banda Municipal mencionada a dalt; la 2.ª per l'Orfeo Popular Olotí; i la 3.ª per el Tercet Studium, i els dos anomenats.

Això és avui dissabte a les 10 de la nit, encara que plogui.

¡S'hi ha d'anar!

☛ Per excés d'original, ens hem vist obligats a reservar per el pròxim nombre, dos treballs, com també alguns anuncis. Suposo es faran càrrec de la nostra situació. ¡Hi ha una piaga d'escrits que fa fredat!

☛ Ens han allargat el dia i ens han excursat la nit. ¿No haguera esset millor lo contrari?

¿Com ho farem els *dormilegues* i *curridots*?

☛ Com que encara no ens ha arribat la partitura musical de la sardana *Pessigolles*, fins l'altre nombre no publicarem lletra i música.

Axi mateix, hem de fer constar que la mencionada sardana fou escoltada i ballada per nombrós públic, el dia de l'estrena essent aplaudida al final.

Enhorabona a n'En Pere Aubert.

☛ ¿Quin és el burro més *burro* de la plana... de davant?

Fa de mal dir; tots ho són prou.

Màquines SINGER

LES MÉS ACREDITADES

Representant, C. Viñeta.—Claveguera, núm. 1

Imp. de P. Aubert, carrer Nou de Sant Antoni.—Olot

SASTRERIA PIERA

Sant Esteve, 9

S'han rebut les mostres per la

TEMPORADA D'ISTIU

EXPOSICIÓ I VENDA DE
MÀQUINES DE COSIR
DE LA ACREDITADA CASA

“SINGER”

Representant a Olot i comarca: _____

Candi Viñeta Compte

_____ Claveguera, 1. (Davant la terrisseria Güell)

IMPORTANT:—No gastant oli d'olives ni petroli, evitarem el desgast de les màquines i obtindreu un bon funcionament.

NOTA:—A qui ho sol·liciti, se li facilitaran catàlegs.

Divagacions d'un ignorant

*Des d'aquí en vers o prosa
penso dir alguna cosa.*

P. LIGORI

Donant voltes sempre sol,
vaig trobar un gros mussol.

El mussol era *advocat*,
sense títol patentat...

Per exercir tal professió,
cal pagar contribució.

Com que el títol ell no té,
el nom d'altre ha menester.

Fet un pollo prim-mirat,
surto de casa cap al tart.

Amb les sabates cirades,
i amb les calces ben planxades.

Va al casino ja tardet,
perquè no té cap ralet.

I el café'l donen pagant,
tan allí com al davant.

Viu a costes de la dona,
puix la carrera (1) no dona.

Però ell amb gran aplom,
l'hi busca ramella pel front.

Visqué un temps a Madrid,
on el cònsul no ha pas sortit.

Parat a la *Puerta del Sol*,
s'acredita de mussol.

Enamorat d'en Ruben-dario,
se'l recita ¡desatino!

En el mercat de la plaça,
en *Mar-i-et* escridissa massa.

I el mussol, tot empipat,
la parada li ha plegat.

Recorre el pobre minyó,
i li donen la raó.

I de nou es penyorat,
pel mussol-*autoritat*.

En prefereix la gol-fèmia, (2)
molt més que a la gent sèria.

Mes té deutes amb papers,
que s'en diuen pagarés.

El sastrinyoll prestador,
de no cobrar té molta por.

Sempre dona voltes sol...
està vist... és un mussol.

Amb versos de redoll,
hem cregut tot això dí.

I un altre dia direm,
altres coses que sabem.

No seran pas d'ell tot sol,
que faria molt mussol.

Per avui així acabem,
fins el dia que hi tornem.

I acabat, Amén-Jesús,
a la porta n'hi ha un fús.

(1) La que felen els matxos d'en «Patet».

(2) La ciència dels vagos (vulgo, gandula).

